ტარტაროზი

წელიწადი მეექვსე

ფასი 10 კაპ.

კვირა, 4 აგვისტო, 1929 წ. 32 (216)

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჩვენი პასუხი

— არ გაბედოთ ომის დაწყება, თორემ თქვენს იმპერიალისტურ ომს სამოქალაქო ომად გადავაქცევთ.

მაკდონალდის წერილი კოლეგებს

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მეგობრებო!

ჩვენი მეორე ინტერნაციონალი თანდათან იღებს ხელში ძალაუფლებას.

ინგლისში ჩემი გამარჯვება და გერმანიაში მიულერის მთავრობა—ეს დიდ მნიშვნელოვანი ფაქტია. ამას კიდევ მივუმატოთ ჩვენი ბიჭების შესვლა ზოგიერთ სახელმწიფოების კოალიციონურ მთავრობაში.

ასე, რომ ჩვენი საქმე ღვთის წყალობით წინ მიდის.

მაგრამ, მეგობრებო, ჩვენ ამ გამარჯვებამ ისე არ უნდა დაგვაბრმავოს, რომ დაგვავიწყოს მდგომარეობის მდგომარეობა.

გახსოვდეთ, რომ ჩვენ უფრო რთულ და მძიმე პირობებში გვიხდება სახელმწიფოს მართვა-გამგეობა, ვიდრე სხვა რომელიმე კონსერვატიულ-მემარჯვენე - ფაშისტურ პარტიებს, რომლებიდანაც ჩვენ, მართალია შინაარსით მაინცდამაინც არ განსხვავდებით, მაგრამ გარეგნულად, ზერელედ ჩვენსა და მათ შორის მაინცდამაინც არის მცირე განსხვავება.

ჰო-და, იმას ვამბობდი: ჩვენ მეტი სიფრთხილე გვმართებს, მეტი გამჭრიახობა და მოქნილი დიპლომატობა.

ამას წინად სადილზე ერთი მეგობარი ქართველი ემიგრანტი მესტუმრა და ლაპარაკში, სხვათა შორის, ასეთი ქართული თქმულება სთქვა: „მწვადი ისე უნდა შესწვა, რომ არც მწვადი დასწვა და არც შამფური“-ო.

მართალი გითხრათ, ჩინებული თქმულია!

აი, ეს არის ჩვენი პოლიტიკის ლეიბ-მოტივი და კრედო.

მეგობრებო, ჩვენ არ უნდა დაგვავიწყდეს, რომ ჩვენ, ასე ვსთქვათ, გვიხდება ორმაგი სამსახური, გვყავს ორი ბატონი: ერთი—მუშათა კლასი და მეორე, რაც მთავარია, — ბურჟუაზია.

თქვენ მეტყვით:—არავითარი ორმაგი სამსახური, არავითარი ორი ბატონი. ჩვენ ვემსახურებით ბურჟუაზიას და არა მუშათა კლასს!

ეს მართალია, მეგობრებო, მაგრამ ეს სიმართლე ოფიციალურად არ არის გამოსააშკარავებელი.

ჩვენ ათი ათასი ნიღაბი უნდა ავიფაროთ, ჩვენ მოოქრული სიტყვები უნდა გამოვიგონოთ და შევთხზათ, ჩვენ ოქროპირი უნდა გავხდეთ, რომ მშრომელი მასები მოვხიბლოთ სირინოზის ხმით და ავუბნიოთ, დავავიწყოთ რევოლიუციის გზა-კვალი, რომელსაც ისინი (მშრომელი მასები) მიჰყავს სოციალიზმის ნავთსადგურში.

ჰო-და, სწორედ ამიტომ ვამბობდი, რომ ძნელია საზოგადო მოღვაწეობა და მით უფრო მაშინ, როცა ორი ბატონის მსახური ვართ.

ჩვენ მარტო ჩვენი „კაი ბიჭობის“ იმედი არ უნდა გვქონდეს, როგორც ეს ზოგიერთ ჩვენებს სწამთ.

იცოდეთ, რომ არც ერთი არ დაგვინდობს. ისე უცბად ამოგვკრავენ პანღურს, რომ უკან მოხედვასაც ვერ მოვასწრებთ.

უმადურია ხალხი. მუშათა კლასი იმით არის უმადური, რომ ის არ კმაყოფილდება, რომ ჩვენ, მისი ბელადები, პრემიერები და მინისტრები გავხდით. ხოლო, რაც შეეხება ბურჟუაზიას, ისიც უმადურია, მაგრამ არა იმდენად. ყოველ შემთხვევაში ის ჩვენ გვაფასებს და ისე გვანდობს თავისს საქმეებს, როგორც საკუთარ თავს. (აპა, ისე ვინ მოგვაშავებდა მთავრობის პორტფელებს!).

დიდია ჩვენი ამაგი მათ წინაშე. თუ არა ჩვენ, ეხლა მათი ბურდღიც არ იქნებოდა. არ გახსოვთ 17-18 წლებში რევოლიუციის როგორი გრიგალი ამოვარდა?

ჰო-და, ჩვენ გადავარჩინეთ ბურჟუაზია, თორემ ეხლა, მგონი, მთელი ქვეყანა საბჭოთა იქნებოდა.

დღეს მსოფლიო ომის ხუთმეტი წლის თავზე ომის საფრთხე ისევ თავს დაგვტრიალებს.

როგორ უნდა მოვიქცეთ ჩვენ?

ჩემის აზრით ისე, როგორც მოვიქეცით ხუთმეტი წლის წინედ.

ეს ხელს არ გვიშლის, რომ იქა-აქ სხვათაშორისად ჩვენაც ვსთქვათ ერთი ორი სიტყვა მშვიდობიანობაზე.

მუშათა კლასი ჩვენ გვიკიჟინებს, რომ სოციალ-დემოკრატიული მთავრობებიც განაგრძობენ შეიარაღებას და კრეისერების აგებასო.

მეგობრებო, განაგრძეთ ეს საქმე, მაგრამ თავის გამართლებაც გვჭირია.

მოსახლეობას ჩვენ უნდა შევაგნებინოთ ძველი რომაული თქმულება: „თუ გინდა მშვიდობიანობა, ემზადე ომისათვის“.

აი, ეს არის ჩიხიდან გამოსავალი.

ჩვენ ასე უნდა ვსთქვათ:—მართალია, ჩვენ ვემზადებით ომისათვის, მაგრამ ეს იმიტომ, რომ მშვიდობიანობა გვინდა.

ჰო-და, როცა ომი დაიწყება, ჩვენ მზად ვიქნებით. ხალხს ვეტყვით:—რაკი ომი დაიწყო, თუ არ ვიომებთ, ქვეყნად მშვიდობიანობა აღარ ჩამოვარდება-თქო. აი, აქ დრედნოუტ-კრეისერებით უნდა შეგიყვანოთ თქვენ სოციალიზმის სასუფეველსა შინა სამშვიდობო ნავთსადგურში-თქო.

აი, ასე, მეგობრებო, გისურვებთ ხანგრძლივ ჯდომას მთავრობის სავარძელში და სამინისტროს პორტფელის შენარჩუნებას.

დასასრულ, მინდა ეს ჩემი მეგობრული ღია ბარათი დავასრულო ისევ მწვადით და შამფურით: „მწვადი ისე უნდა შევსწვათ, რომ არც მწვადი დავსწვათ და არც შაფფური“. (მე მგონია, თქვენ მიხვდებით, რომ მწვადად აქ იგულისხმება მშრომელი მასა, ხოლო შამფურად — ბურჟუაზია).

გვინდა მშვიდობიანობა?! მაშასადამე ავაგოთ კრეისერები.

თქვენი მაკდონალდი.

რედ. შენიშვნა: დედანი ამ წერილისა ინახება მეორე ინტერნაციონალში. ასლი ჩვენს მიერ გადმოღებულია ორიგინალის დაცვით.

ჭინჭარი.

მატარებელში

— ამ „იქით მიდი! იქით მიდი“ში ფეხთაც ჩავიდოდი ხოფელში!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

აგარაკზე

— ჩემ სახლში დადექით... მშვენიერია...
— კი, მაგრამ მე დაზღვეული არა ვარ..., რომ გავბედო და დავდგე, რამდენს მომცემთ?

მელას სიუტიფრე

(აზრი ძველი, მხოლოდ ზოგი საქმე ახალი)

ერთხელ მელამ, მელამ ერთხელ
შორით ლომი რომ იხილა,
ლამის სული გაეყარა,
ბალანი სულ დაიქილა...
მობრუნდა და ისევ უკან
გადმოეშვა მაღლა სერით,
და ასე ვზას ლომის შიშით
ლევდა უკან-უკან ცქერით...
სოროსმდის რომ მიაღწია,
შეძვრა შიგ და შეისვენა,
გათამამდა მხოლოთ მაშინ,
ამოიბა ურცხვად ენა:
„ლომი იყო ის თუ ჩრდილი?
მომეჩვენა, ალბათ, მეო!
მოდი, ამის გასაგებათ
ისევ სერზე გადავდგეო!".
წაცუნცულდა ისევ წინ და
კვლავ მოექცა წვერზე იმ სერს:
მსუნაგ ტუჩებს აცმაცურებს
და უტიფრად სძაბავს კისერს...
გადიხედა კვლავ ბარში და,
ლომს რომ მოჰკრა მელამ თვალი
ისევ უკან აიძუა,
თვით ქარზედაც გახდა მალი...
ისევ სოროს მიაშურა,
მოიბრუნა ძლივას გული
და, ვით უწინ, ატყდა ეხლაც
უფრო გათამამებული:
„ლომი იყო, მაგრამ მერე?
რაი მერე, თუა ლომი?
ბიჭია და მას ექნება
ჩემზე მეტი შესაძრომი!..
აბა, სარბენ-საცუნცულო
ლომს სადა აქვს ჩემზე მეტი?
ერთ საქათმეს ასჯერ მოვყნოს,
თუნდაც მირტყან თავში კეტი!
და ასეთი საქათმე კი
მილიონი ვიცი სოფლად,
თითო ქათმის ქურდობა თუმც
მწურავს ათჯერ ჭირის ოფლად!
აბა, იხვის საბუდარი,
ბატისა თუ ინდაურის,
სათვალავი ვინ დალიოს
აქაური თუ იქაურის?!.
ერთი სიტყვით, გაშლილია
ჩემი სარებ-სარბიელი...
ამ მხრივ ხვედრი ჩემი არის
ლომის შესახარბიელი!
და არ ვიცი, რისთვის უნდა
მეშინოდეს ვიღაც ლომის?
მე შენ გითხრა, გზა არ მქონდეს
ამ ხვრელიდან გამოძრომის?!".
ესა სთქვა და სოროს პირთან
გაჩნდა უცბათ ივი მელა:
კუდი ნამგლად ამოიდო,
ენა წინ ხმლად წაიგძელა,
და ისევ იმ სერის აღმართს
აეკიდა, როგორც ქვაბი,
და გადადგა კვლავ ლომისკენ
სერით კისერ-წანაძაბი...
მაგრამ მარტო შორით მზერა
მან რომ ეხლა არ იკმარა;
ჩაეკიდა სერს დაღმა და
ლომს სულ ახლოს მიეპარა...
ახლოს, მაგრამ როგორი ახლოს?
ორი-სამი კილომეტრით
ლომისაგან დაშორებით
იდგა მაინც, თუ არ მეტით.
რომ უეცრად შეკუნტრუშდა
და მოუსვა ისევ აღმართს...
სერს რომ თავზე გადმოაშვა,
ძლივს აქ იგრძნო თავი ლაღათ...
და სოროსმდის, როგორც იყო,
მოიტანა მრთელად ბეწვი,
თუმცა გზაში გულის ხეთქას.
ძლივს დააკლდა ერთი ბეწვი!
სოროში რომ მოკალათდა
და შეუდგა აზრთა კრებას,
მელა ისევ გაუტიფრდა,
მოჰყვა ისევ თავის ქებას:
ლომი რაა, რაა მერე?
მის წინ, განა, ვერ წავრსდგები?
ის თუ ნადირთ მეფე არის,
მეც მეფედ ვერ გამოვდგები?
მე შენ გეტყვი, მაკლდეს რიმი
ან და კუდის სილვანლვალე,
სიბრძნით ლამის შუბლი გასქდეს,
არც კი მინდა თვალთ სათვალე!..
აბა, ბეწვი ჩემს მანტიას
რალად უნდა ვინმე სხვისა?
ქურქი მოსავს ჩემს ტანს, შარა
სწორედ მეფის საკადრისი!
და მაშ, რისთვის მეშინოდეს
მე ამ ლომის, რისთვის? რათა?
განა მასზე ნაკლები ვარ,
რომ შემყაროს რამე ხათა?
ჰა, მოასხლტა სერს წვეროზე!..
ჰა, ეს წვეროც გადალახა!
— „გამარჯობა, ბატონ ლომსო!".-
შორიდანვე გადასძახა...
გადასძახა და ნაბიჯიც
ათიოდე წარსდგა წინა,
მაგრამ ექოს ვერ გაუძლო:
გამოძახის შეეშინა!
და ლაჯში კუდ-ამოდებით
კვლავ მოუსვა უკან ჩქენით,
სერი ისევ გადმოლახა
და მოაწყდა სოროს ქშენით;
შეძვრა შიგ და გული ნელ-ნელ
მოიბრუნა, დაიმშვიდა,
თუმცა ლომის ისევ ნახვას
გულში მაინც არ იშლიდა!
და მეოთხედ თუ მეხუთედ
რომ დამშვიდდა მელა ხვრელში,
ლომისაკენ გზა მიჰმართა,
შიშის ქარით საფეთქელში!..
შეჰყვა აღმართს და ის სერი
მოწყვეტით რომ გადირბინა,
ლომისკენ გზა მიჰმართა,
გაეჯგიმა ურცხვად წინა...
მაგრამ ამ დროს..: ოი, ღმერთო!!
ოი, მიქელ-გაბრიელო!
მოხდა რაღაც, თუმც მელისთვის
არც ისე სახარბიელო!
დააცხინკვა ამ დროს ლომსა
მხოლოთ ცხვირის დაცემებით,—
მაგრამ მელას კი ეგონა,
ვიწყვი ამას დაჩემებით,
რომ ცა რისხვით ჩამოიქცა
ანუ მიწას ეძრა გული!..
ერთი მოსხლეტ ძირს ჩაეცა,
ოთხივ ფეხით ჩაცუცქული,
და რომ მორჩა, ესე იგი,
გული ოდნავ რომ მობრუნდა,
მელა უკვე იქ არ იყო:
სერზე მყის გადმოცუნცულდა...
და სოროში ყოვლის შემძლე
თვით ხვრელში რომ შერგო ცხვირი,
გული იქ-ღა მოიბრუნა,
გული, შიშით განავმირი!..
და როდესაც სულ მობრუნდა,
გულმაც მშვიდათ უწყო ცემა,
ლომის ნახვა, ახლო მისვლა
მელამ ისევ დაიჩემა...
დაიჩემა და ის სერიც
გადათელა ლომის მხარეს...
მიდის ახლო და, რომ ხედავს
ლომს, მშვიდათ ძირს მწოლიარეს,
სთქვა თვის გულში: „ჩემს ამინდებს
ვხედავ, ახლა უდგას დარი!".
ისკუპა და ლომის ტანზე
გადაეშვა, ვით ისარი...
გადაეშვა მაგრამ ამ დროს
შეიშმუშნა ლომი ცოტა:
ოდნავ თავი წამოსწია,
მაგრამ მელას წელიც მოსწყდა!..
მოსხლტა მყის იმ ადგილიდანაც,
გადმოსთელა ისევ სერი,
და კვლავ იქით არ უქნია
არც ცხვირი და არც კისერი!..

ონისიმე

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„კონჩენო დელო“

უჯრედ. მდივანი: ამხანაგო დირექტორო, უნდა გაცნობოთ, რომ საჭიროა ზოგიერთები წმენდის დაწყებამდე გავსწმინდოთ, თორემ როცა გამჩისტავი კომისია მოვა, ყველაზე უწინ მე მეცემა ყანყრატოში: — რატომ ყურადღება არ მიაქციეთ.

დირექტორი: — არ მოგიკვდეს, ისიდორო, ჩემი თავი, შენ წკიპურტიც არ წაგეკაროს. ვინც ჩემი მიღებულია, ისე დაგიცავ, რომ შენც გაგიკვირდება. შენც ცოტა „ვაზდერუენიე“ ქენი და „კონჩენო დელო“.

უჯრ. მდივანი: — ტავარიშჩ დირექტორ, დირექტივის თანახმად მე ყველაფერი უნდა ვთქვა და წმენდაში მონაწილეობა უნდა მივიღო.

დირექტორი: — შენ შენი დირექტივა გაატარე. თქვი: ეს კაცი მოსახსნელია-თქვა. მე რომ მათ დაცვას შევუდგები, შენ თავი შეიკავე და „კონჩენო დელო“. არა, მაინც ვინ გყავს, გენაცვალე მხედველობაში?

იდივანი: — მაგ. ის, ყოფილი მღვდელი, თქვენი ქვისლი, შიკრიკი რომ მიიღეთ და ახლა რომ „ვიდვიჟენიას“ აძლევთ. მაგას 7 რეგისტრაცია ჰქონია მილიციაში. ბულალტერი თქვენი მოგვარეა და ესეც რომ არ იყოს, სამი კოოპერატივი გოუცლია. გუშინ წინ რომ მოანგარიშე ქალი მივიღე, ყველა ლაპარაკობს — თქვენი ცოლის დაი ყოფილა.

დირექტორი: — ამ აპარატის წმენდაში სწორედ ესენი უნდა მოვაყოლოთ, ვინც მაგეებს ლაპარკობს, რომ ჩემი ცოლის დაა, მე მაგათზე უწინ ვიცნობდი, მაგრამ არსად არ მიყვირია. ანდა რჩენა არ უნდა თუ? აქ იმიტომ დავაყენე, რომ თავი ირჩინოსდა „კონჩენო დელო“. სხვა ხომ არავინ არის, ტავარიშჩ ისიდორე, „სანედარაზუმენიო“?

მდივანი: — არც თქვენზე ამბობენ, ტოვარიშჩ დირექტორ, კარგ რამეებს. ასე ამბობენ, რომ ნიკოლოზისა და მენშევიკების დროს ბევრი კომუნისტები ყავს ნაწვალებიო.

დირექტორი: — ჰოოოო, თუ ესეც იციან, „კონჩენო დელო“.

ძველ ოღლი

იცნობდეთ!

— ეს არის სენაკის სადგურის უფროსი კოპეშავიძე?

— დიახ, 70 წლის მუშა პენსიონერს რომ შავი დღე დააყენა.

„მელა და ყურძენი“

კრილოვისებური

„დამშეულსა“ შავრაზმელსა
სურს შეძრომა პარტიაში.
მასაც უნდა გამოიჩრას
კვლავ პორტფელი იღლიაში.

ყველგან ძვრება... კომუჯრედში
შეაქვს დიდი განცხადება—
კომუნიზმი მხოლოდ მისი
დახმარებით დამყარდება.

სურს შესწიროს სოციალიზმს:
უნარი და თვისი ნიჭი.
(სხვა არავინ არ იქნება
იმისანა კარგი ბიჭი!)

თავს შესწირავს მუშათა კლასს,
შიშობს ის არ დაიზარებს,
და მსოფლიოს სამრეკლოზე
ამბოხების დარეკს ზარებს...

მაგრამ გულში სხვას ფიქრობდა:
„დამნიშნავენ დირექტორად,
და მექნება დღეს უფულოს
ჩერვონცები მაშინ გორად.

გავიხსენებ ძველ ცხოვრებას...
სულ ქეიფი და სულ ლხინი...
პარტიული რომ ვიქნები,
რას დამაკლებს მუშგლეხინი!“.

ჰო-და ასე... კომუჯრედში
განცხადება შეიტანა...
შეიტანა და ყოველდღე
განცხადებას სდევდა თანა.

ევედრება: ნაცნობს, უცნობს,
სუყველას სთხოვს პროტექციას,
და უკითხავს ლენინიზმზე
(თითქოს იცის) გრძელ ლექციას.

გააგზავნეს ტრესტის გამგედ
აგერ ერთი პარტიული.
ხედავს ამას და ჩიტივით
უფრთხიალებს შავი გული.

ფიქრობს: „როცა მიმიღებენ,
[illegible]ინიან მეც ხომ ასე?..
(შემეწიე მეუფეო
და მამაო ათანასე!)“

ნდობის ნერწყვი პირს მოადგა.
როცა ავტო დაინახა.
მაგრამ ნერწყვის ყლაპვისაგან,
ბოლად გაუშრა საწყალს ხახა.

—:—

განიხილეს განცხადება...
დააწერესე ცივი უარი:
„პარტიაში მას რა უნდა!?
სწეროს სახლში მემუარი!“..

ჩამოუშვა ძირს ყურები,
დაუგრძელდა უფრო ცხვირი
და სახლისკენ წაძუნძულდა
ვით წყნეთელი მიხოს ვირი.

„რომ არ შეველ, კარგი ვქენი,
გეფიცები შვილებსაო.
ძველი დროი რომ დაბრუნდეს,
ჩამამტვრევდენ კბილებსაო“.

ზმუკი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

არ მოსწონთ!

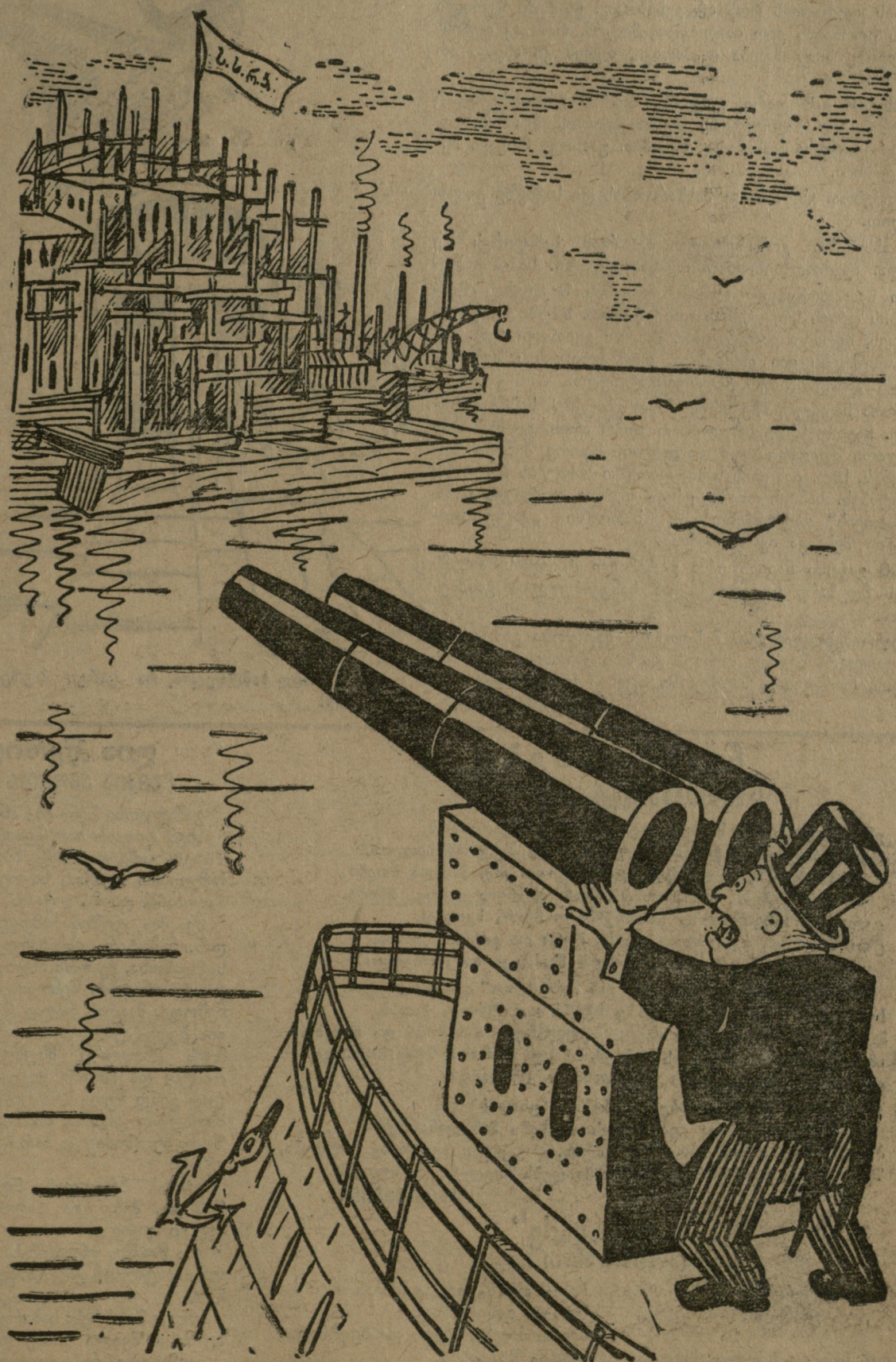

— ეს არაფერია, რომ ჩვენსავით იარაღს არ აყლარუნებენ. განა, ქარხნებისა დაფაბრიკების აგება არ ნიშნავს ძლიერებასა და შეიარაღებას?!.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სანიტ-კვირეული

ვიცი, ამხანაგო ტარტაროზო: ჩატარებულ სანიტარულ წმენდის კვირეულს რომ არ ვეხებოდე, ეს ჩემი წერილი თქვენს ჟურნალს ვერ იხილავდა, იმიტომ, რომ აქ ფეხისადგილებზე მოგვიხდება ლაპარაკი, თქვენ კი ასეთი არ გიყვართ.

ათასჯერ გემუდარე, გეხვეწე, მაგრამ ერთი სიტყვაც არ დამიბეჭდე ნავთლულის ფეხისადგილის შესახებ. პაწია კარიკატურა დამიხატე და ამით გაათავე მთელი ჩემი ისტორია.

დავანებოთ ეხლა თავი მასხარაობას და საქმეზე ვილაპარაკოთ.

მოგახსენებთ კონკრეტიულად, რომ სანკვირეს არ ეშველა, ავყროლდებოდით რკინის გზებზე. საპირფარეშოები მამაცხონებულ ადმინისტრაციას შტატების შემცირების დროს სრულებით დაავიწყდათ. ხალხი რომ დაითხოვეს, მერმედ გაახსნედათ, მაგრამ გვიან-ღა იყო. საპირფარეშოებს ვინ დაეძებდა, რომ სადგურის შენობებიც არ დარჩენილიყო დაუსუფთავებელი.

პატარა სადგურებზე სრულებით გააუქმეს საპირფარეშოები. ნავთლულში სრულებით აღარ არის. გურჯაანში დასვლირი მოედანი რომ დაეფარათ, მეორე შენობა შემოაშენეს, სად. იანეთის საპირფარეშო სოფლის ბოლოზე გადაიტანეს. სამტრედიაში ერთი თვალი დატოვეს („ქალებისათვის" გაუშუქებელია), ბათომში „კაცებისათვის"-აში შესვლა აკრძალულია.

1300 ვაგონი ნაგავი იქნა გატანილი ტფილის-ბათომს შორის მდებარე სადგურებიდან სანკვირეულის განმავლობაში.

დაჯარიმებულია 500 მებუფეტე, მადლობა გამოეცხადა საგარეჯოს მეისრე შაქროს და სად. რიონის უფროსის ლორებს, რომლებიც სადგურში იცავენ სისუფთავეს.

სინდიოფალა.

„მიღწევა"

— ეოჩაღ სამტრედია, რა ვარგი ბუზების საჭერი გქონებია!

ჩვენი ამბები

ამაღლება (გურია)

ენამ როგორ არა სთქვას, ყურმა რათ არ გაიგონოს,
რაც კეთდება თუ გაკეთდა თემში ახლა სულ ამ ბოლოს.
აქ გზებით სულ დაამშვენეს დაბლობი თუ მაღლა მთები,
ბაზრის ქუჩებს, სასაფლაოს, აღარ ელტვის ღორი, თხები.
ეკლესიის ნანგრევებზე წამოვჭიმავთ ჩქარა სკოლას
ეზო მისი მორთულობით ედგმს ჰგავს და ვარდის კონას.
ან კი როგორ არ ვახსენოთ ჩვენ მოძრავი სამკითხველო?
ხან ალმასკომს აეტუზა ის, ხან „აბრატნო" გააქვს ლელო.
სექციები შეჯიბრშია: გზებზე ბჭობს და აშრობს ჭაობს,
მაგრამ ყველას, ყველას ერთად კულტსექცია სჯობს და თაობს.
ამ ბოლო დროს სკოლის გამგემ, სკოლა მორთო, სულ მოქარგა,
თუმცა თემის ბიუჯეტში, მას თანხები დაეკარგა.
ამბობენ, რომ ბენიაბენ წამოჭიმა ცათა-ბჭენი,
ფიქრობს თუ სად დაბანდოს თანხები მან დანარჩენი.
პარტ-წმენდის წინ პარტ-ბილეთებს, —გულში ბევრი აქ იხუტებს,
შედეგათ კი ვფიქრობ ზოგი ვერ მიიღებს მთელ-მთელ ხუთებს.

"უჩინ-მაჩინი".

„მკლავაძე"
(კორბოული)

აქ არის ვინმე ტერენტი
მაჭარაშვილი გვარადა;
მისთანა მუშტ-მოკრივესა
ვერ ნახავ მთა და ბარადა.
კამპანიებში მას უყვარს
ჩხუბი და აყალ-მაყალი;
ვით პადუანის მამალი.
დაბრიალებს თვალებსა,
ჩვენს თემში ბევრი არიან
მისაგან განალახია,
ბევრს ძალზე სცემა და ბევრსაც
სამოსი შემოახია.
ბევრი აქვს იმას სხვა ცოდვაც
ეხლა ხან, ჩადენილია,
ინას ვერ იხსნის წმენდისგან
ვერც ბარკოზ, ვერცა ილია.

ქუჩუ-ყარამან,

ლია წერილი
ბიძია ანდროს

გამარჯობა შენი ძია ანდრო,
სხვა როგორ ხარ ქეიფში? ხომ კარგად? კარგად იქნები აბა რა. ქე ხარ ჩამჯდარი სუფსის საკრედიტო ამხანაგობაში და რა გიჭირს.

მე, ძია, გუშინ ჩამოვედი ქალაქიდან. ნამეტარი გამიხარდებოდა შენი საქმეანობა, მე რომ მსუბუქი კავალერისტი არ ვიყო შენთვისაც კარგი იქნებოდა, მაგრამ რაღაი შენს შესახებ, ძია ბევრი უარყოფითი ცნობები მომცეს (როგორც მსუბუქ კავალერისტს) და ის თუ ყველა მართალია (თუ გინდ ხუთი პროცენტით), მაშინ მსუბუქათ კი არა, მძიმედ მოგხვდება. ზურგზე. (ბიძიე კი ხარ ჩემი, მარა რა ვქნა!).

ერთი ბრალდება, ნუ გეწყინება შენ და, შემდეგია: ხალხს დასცინის, მეტადრე ქალებსო.

ენა წაჭრა უნდა იმას, ვინც შენისთანა პატიოსან კაცს ამფერს მოუგონებს.

კიდეც მითხრეს: საპარკე ფარდულზე მისი შვილი გასიე დანიშნა ჩამ-
ჯამაგირი რას გეყოფა,
წერათო. ნამეტანი მიწყინა, რეიზა
ლალავ კაცს. საქმეთ იგიც ეყოფა ყო-
ველ ღამე მატარებელზე ფანარით
რომ დადის.

შენი ბიძიე: ბანცი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სურათის გადაღება

წალვერში

„ბიძია ულვაშებით"

(წერილი სურამიდან)

შაბათს საღამოს ცხრის ნახევარზე ხაშურში „ჩაგვიტანა" მატარებელმა. ნახევარი საათით ცდა მომიხდა, სანამ სურამის „კოხტა" (ასე ეძახიან სურამის მატარებელს) დაიძრებოდა.

— სულ რაღაც ორ ვერს ნახევარია სურამამდე და ეს მატარებელი რატომ მიდის ასე ნელა?— ვკითხე კონდუქტორს.

— აბა, ჩქარა რომ წავიდეს, დაკივლებას ვერც კი მოასწრებს ისე შევარდება სადგურში. ამავე დროს, ამხანაგო, ბილეთის შემოწმებას ვერ ასწრობს რევიზორი.

სადგური გაჭედილია ხალხით. უკეთ, რომ ვთქვათ ქალებით.

—:—

მოვადექი ჩემს ოთახს. თან აქეთ-იქეთ ვიხედები. დავჭიმე მხედველობა, ვათვალთვალებ—ოთახიდან ხომ არავინ აპირებს გამოძრომას. ეს ერთი მხრივ სისულელეა, მაგრამ იქ-ვიანს ყველაფერი მოეტოვება.

არაჩვეულებრივ მხიარულად შემხვდა ცოლი. ბავშვებს რაღაც ვესხვაფერე. ცივად და თან მორცხვად შემხვდენ.

— რას ნიშნავს ბავში, როგორ მალე დაივიწყეს მამა!— გამოიყვანა უხერხულობიდან ცოლმა ბავშები. ჩამოურიგე კანფეტები. ბავშებმა ენა აიბეს. ერთმა სახეზე ხელი მომისვა და მითხრა:

— მამა, ბიძიას როგორი დიდი ულვაშები აქვს, შენ კი სულ არ გაქვს.

სიტყვა „ბიძია" ნემსივით მომხვდა, გულის ფიქრებში ჩავარდი, ვინ არის ეს „ბიძია"?

— რომელ „ბიძია"-ზე ლაპარაკობ?

— ბი დედასთან რომ დადის...

— მოდი, რძე დალიე, სისულელეს ნუ ლაპარაკობ!— დაუშალა ცოლმა ლაპარაკი ბავშებს.

— მერე რა კარგი ბიძიაა, ჩვენ კანფეტებს გვძლევს.

— ოჰო, ეს ველარ არის კარგი ამბავი!— გავიფიქრე, მაგრამ... იმ ღამეს ენა არ დამიძრავს.

—:—

გათენდა. ქალებმა ჩვეულებრივად სურსათზე ჩამოაგდეს ლაპარაკი.

— შაქარი სურამში აღარ არის.

— ნუ გეშინია, ქალო; მე კოოპერატივში ნაცნობი მყავს, წუხელ დამპირდა ერთ ფუთამდე მოგცემო და გასესხებ; ტფილისში გადამიხადე.

—:—

— საბავშო ბაღი კარგა გვაქვს, ააშენა ღმერთმა მაგათი ოჯახი.

— როგორ?

— როგორ და აგარაკზე მოვხვდი. ბავშებს გამომაყოლეს— კმაყოფილებით ჩაერია ჩვენს ლაპარაკში მასწავლებელი ქალი.

— მე კი გადმომცეს, რომ თქვენ ბავშებს ცუდათ ეპყრობით; მათ აკლია კომუნისტურად აღზრდა, სცემთ თურმე და სხვა.

— ჰმ! განა იმისათვის წამოვყე ბავშებს, რომ სისხლი გავიშრო, სიმართლე გითხრათ, მე დასასვენებლად წამოველი თორემ ბავშების დარდი ვის აქვს!

ბავშები მუხლამდი ნაგავში იყვნენ ჩაფლული. საერთოდ უნდა ითქვას, რომ სურამი უსუფთაობით განთქმულია.

—:—

კვირა საღამოა. კოოპერატივის გამგე რაღაც დაბღვერილი დადიოდა ოოჯონიკიძის ქუჩაზე. კედლის გაზეთ „სურამის ხმას" ცალი თვალით და შურით შეხედა.

— ეს ყმაწვილი ჩავაგდეთ კედლის გაზეთში, რისთვისაც გვიბრძანა გაზეთი ჩამოგვეხია, მაგრამ ვერ მივართვით. ახლა კი მტრულად მიყურებს!— „იხუმრა" იქაურმა მუშკორმა.

ცოლი წინეთ თუ მევედრებოდა დარჩენაზე, ახლა სულ სხვა ტონით დაიწყო ლაპარაკი.

— ამელამ აღრე წადი თორემ, აქ ლამე ყაჩაღები დადიან, გზაში არ შეგხვდენ, თორემ მოგკლავენ და მაშინ ხომ დავიღუპე: ფულს ვინ გამომიგზავნის—მირჩია ცოლმა.

გამოვემშვიდობე ყველას. ცოლმა ცბიერსახოვის ქნევით გამაცილა.

„ბიძიას ულვაშები" ტფილისშიაც არ მასვენებს.

ივანიკა.

„გასტროლი"

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სამკითხველოს კარებთან ვეებერთელა აფიშას წავაწყდი:

დღეს, კვირას, 7 ივლისს, რკ. გზის კლუბში, ტფილისზე გავლით, საკავშირო მასშტაბით ცნობილი, გამოჩენილი,

ლირიკ-პრაქტიკოსი,

მრავალრიცხოვან და ღრმამნიშვნელოვან ლექსების, პოემების, ოდების, იდილიების, დრამების, ტრაგედიების, ტრაგიკომედიების, ვოდევილების, ფარსების და სხვა პოეტურ ნაწარმოებთა ავტორი, ლიტსკოლის „ექსპრომტდამლექს"-ის დამაარსებელი, სულისჩამდგმელი და ერთად-ერთი მისი ღირსეული წარმომადგენელი, შესანიშნავი მეტაფორისტი, მეტანომისტი, ალეგორისტი, გამახმაურებელი რომანის ქალებისადმი შეკითხვები-პასუხები. „სიყვარული გალახებში"-ს შემოქმედი

მიშელ ედარიალელი

გამართავს მხოლოდ და მხოლოდ, ერთად ერთ ლიტსაღამოს

გრანდიოზული პროგრამით:

1. სიტყვა: პოეზიის დანიშნულება და მისი სოციალ - ისტორიული კავშირი ახალგაზრდობის სქესობრივ აღზრდის სფეროში.
22. პოეტის შემოქმედების კონკრეტდემონსტრაცია.
3. ექსპრონტები პირველ რიგში მჯდომ ქალაქებისადმი შეკითხვა-პასუხები.

როცა სალაროსთან ბილეთის ასაღებად მივედი, წეწვაგლეჯა იყო გამართული. აქვე ამბობდნენ, რომ პირველი რიგის ბილეთები დაბის „მნათობებმა" შეიძინეს „პირდაპირ" დარიალელიდანო.

ტაშის ქუხილმა და ღრიანცელმა დააჩქარა ფარდის აწევა. სცენაზე გამოვიდა ოდნავ გაქლექილი პორტფელით, გრუზა თმიანი ახალგაზრდა. პორტფელი კათედრაზე დადო, გალსტუკი გაისწორა, ქათქათა ცხვირსახოცი შუბლზე გადაისვა, ჩაახველა, წყალი მოწრუპა, მაგიდას ორივე ხელით მაგრად ჩაჭიდა და დაიწყო:

— უუგულითადესო მეგობრებო და ამხანაგებო. მე სულის სიღრმემდე მახარებს ის გარემოება, რომ თქვენ მონოლიტური მშრომელი მასა, დაკოჟრებული ხელებით, მაზოლიანი ძარღვებით, შეკრებილხართ იმისათვის, რომ მოისმინოთ პოეზიის ღვთიური სიტყვა.

ეს ერთის მხრივ აიხსნება ქართველი ერის მიდრეკილებით პოეზიისადმი და მეორეს მხრივ საკუთარი მხედველობითი ორგანოთი გაეცნოთ პოეტს და მოქალაქეს მთელი მსოფლიოსას, რომელიც ეხლა თავდახრილი დგას თქვენს წინაშე და მოელის სრულ ასპროცენტიან თანაგრძნობას.

— „ემქსპრომტდამლექს"-ი ეს არის ახალი მიმართულება მსოფლიო ლიტერატურაში, რომელმაც ფესვები ნოყიერ ქართულ მიწაში გაიდგა. გამოვდივარ რა აქედან, მეგობრებო, თქვენ, განურჩევლად რჯულისა, სქესისა, წლოვანებისა და საცხოვრებელ ადგილმდებარეობისა, შეგიძლიანთ შესძახოთ მხოფლიოში ყველა კულტურულ ერებს: შენ, ეი, ინგლისელო, რას ამაყობ რომ ამაყობ ბაირონით? შენ, გერმანელო — გიოტეთი? იტალიელო — ბოკაჩიოთი; პოლონეთო — პილსუდსკით, უკაცრავად — სენკევიჩით. ჩვენ ქართველებმა გავზარდეთ უგენიალესი, უტალანტესი, უნიჭიერესი, უუ... უუ.. უ.. მიშელ დარიალელი, რომელმაც შექმნა უკვდავი ნაწარმოებები! — ორატორმა თავი დახარა ტაშისათვის, მაგრამ ამაოდ.. აქა-იქ გაისმა ნაწყვეტ-ნაწყვეტი სიცილი.

— „ექსპრომტდამლექს"-ი გამსჭვალულია ტიტანიური ენტუზიაზმით. მასში ვერ ნახავთ იმ სკოლასტიურ და მეტაფიზიკურ სიმპტომებს, რომელიც ასე ეგზომ ახასიათებს—ურბანიზმ-ექსპრესიონიზმ-იმპრესიონიზმ-ფუტურიზმ-პროლემაფ-ლეფიზმ-იმაჟინიზმ-კუბიზმ-ყანწიზმს.

დარბაზში ატყდა ზრიალი, გრიალი, ღრიალი, ხრიალი, ორატორი ძალდატანებული ღიმილით წალხს ხელებით ამშვიდებდა. არაფერმა არ გასჭრა, უცბად დარიალელმა პორტფელს ხელი დაავლო, გავიდა და იმ წამსვე შემობრუნდა. თავი დახარა და განაცხადა, რომ იწყება „შემოქმედების კონკრეტდემონსტრაცია"

და დაიწყო:

მე მაქვს პორტრეტი, გადალებული არა ვოზაკთან;
მე მაქვს პორტრეტი, პოეზიის ციური ცეცხლის,
სიყმაწვილეში ბიძას უჯექ ეტლის კოზლასთან;
საქმე ის არის, რომ შეჭამო დამპალი კრეცხი.
ყველამ მიცანით: ვარ პოეტი ვნების, იჩქითის,
ვერ შემედრება: საბერძნეთის ანტიკოსები...;
ვისაც კი უნდა: ყველამ მიჩქმიტეთ.

დარბაზში ღრიანცელი ატყდა. უკანანი წინ წამოიწიენ... აბრახუნდენ... უცბად დარიალელი ადგილიდან მოსხლტა.

ხალხი გაედევნა...

გამოსვლისას მოვკარი თვალი, როგორ შეახტა დარიალელი ნავთის ცისტერნებს.

ეკატი ბუ.

გაემგზავრა აბარაკზე

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ისელი.

ახალი „იავ-ნანა“

იავ-ნანა, ვარდო ნანა,
იავ-ნანინაო.
დაიძინე უდარდელად
შენ პაწაწინაო.
შრომის ბირჟაში ჩაგწერე
შენ წინდაწინაო.
შენს გაზრდამდე გაგზავნიან
ვინც არს შენს წინაო.
მაშ იძინე ტკბილ იმედით,
რამ მოგაწყინაო.
ახალ სახლებს აშენებენ
გვექნება ბინაო.

იავ-ნანა, ვარდო ნანა
ვარდათ იშალეო.
გაიზარდე, მომესწარი
დედაშენს მალეო.
გახდი სპეცი, ანდა-გამგე
შენ გენაცვალეო.
ჯამაგირ არ გეყოფა,
სხვა რამ მოთალეო.
მემანქანე შეიყვარე
მზითი დათვალეო.
ქორწილის დროს დედაშენს
შემომითვალეო.

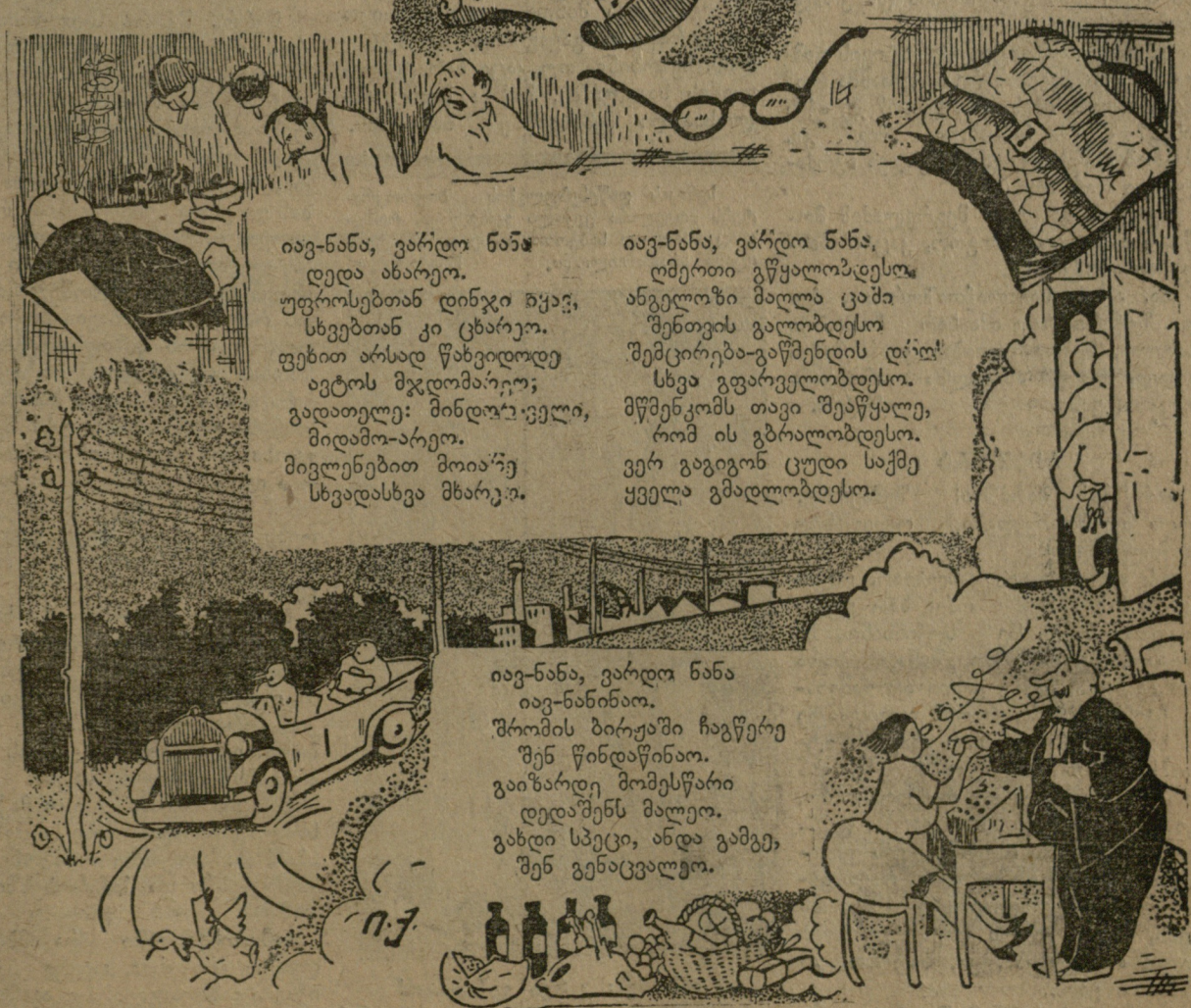

იავ-ნანა, ვარდო ნანა
დედა ახარეო.
უფროსებთან დინჯი ყავ,
სხვებთან კი ცხარეო.
ფეხით არსად წახვიდოდე
ავტოს მჯდომარეო;
გადათელე: მინდოდეველი,
მიდამო-არეო.
მივლენებით მოიარე
სხვადასხვა მხარეი.

იავ-ნანა, ვარდო ნანა,
ღმერთი გწყალობდესო.
ანგელოზი მაღლა ცაში
შენთვის გალობდესო
შემცირება-გაწმენდის დროს
სხვა გფარველობდესო.
მწმენკომს თავი შეაწყალე,
რომ ის გბრალობდესო.
ვერ გაგიგონ ცუდი საქმე
ყველა გმადლობდესო.

იავ-ნანა, ვარდო ნანა
იავ-ნანინაო.
შრომის ბირჟაში ჩაგწერე
შენ წინდაწინაო.
გაიზარდე მომესწარი
დედაშენს მალეო.
გახდი სპეცი, ანდა გამგე,
შენ გენაცვალეო.

ი.ქ.

ტელეფონ-ამბები

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ბედა

— ალმასკომია? ზექერია ხარ? ჰო, სალამ ალეიკუმ, ზექერია! კაცო, რავა ხარ? რა ამბავია? წაიკითხე ქედაზე დღევანდელ „ტარტაროზში“? რაო? ეხლაც თამაშობენ კარტსა და ნარდს? მემედალა ცინცაძე აგინებს ავტორსო? არაფერია. ეს ვერ უქნია კარგი. კომუნისტი კაცი, პასუხისმგებელი პიროვნება და კორესპონდენტის გინება. აა. გადაკრული იყო? ფხიზელი. ეს ვერ ჩაუდენია კარგი საქმე.

კი, მაგრამ გამომძიებელი გოგიტიძე არაფელ ზომებს არ ღებულობს კორესპონდენტის მგინებელთა წინააღმდეგ? სად არის წასული? მეჩეთში? რა უნდა, კაცო, მეჩეთში? ლოცულობს? გაგონილა კომუნისტი კაცის, ისიც გამომძიებლის ლოცვა! რამაზანსაც ინახავდა?

რაო? ვენტ - პუნქტის გამგე გოგუაძე ჩარჩ-ვაჭარ - მიკიტნებს მფარველობსო? როგორ, კაცო? კონტრაბანდა საქონელს ვეტპუნქტში ინახავს? ეს ვერ არის კარგი ამბავი. მესი საქმე ვერ გაუკეთებია და კონდრაბანდისტებს ეხმარება!

ერთი მითხარი კოოპერატივის გამგეობის თავმჯდომარე ავალიანმა რომ მიწა იყიდა, იმის რა ჰქენით? ქე აქვს ისევ? შვილი ჩაასახლა შიგ? კი, მაგრამ მიწის ყიდვა - გაყიდვა აკრძალული რომ არის?

სკოლის გამგე ბ. მეგრელაძემ მოწაფე გალახაო? როგორ, კაცო? პანლური ამოჭკრა?

აა. ალო. საქალაქთაშორისო. ქედა. ზექერია. თუ ძმა ხარ ბათომში ჩამოდი, ბევრი სალაპარაკო მაქვს კიდევ, თორემ ამ ქალმა ამომჭამა თავში ტვინი. **შაქირ.**

ბიათურა

ბარიშნა! ბარიშნა! შემაერთე, დეღა ნუ მოგიკვდება, ოლიფანტე ჭანჭალეიშვილს.

ოჰ, ოლიფანტეს ვახლავარ, ოლიფანტეს! ზრასტი! რავა ხარ გულბოყვში? ბიჭო, შე სუქინსინო, შე ციგანო, შე მაიმუნო, შენა, საცა ხარ აქამდის, რომე ერთი არ გამეგარე ჩვენსკენ!? ჰა, რაიო? ოლიფანტე არ ხარ შენა?! ვინ ხარ აბა, არ იტყვი?! ვინაო? მილიცია?!! მე ვინ ვარ?.. მე... მე... იგი... რა ქვიან... ჰო, იგი ვარ: ; რა გვარი ვარ?.. გვა... გვა...რი.:. ჩემო ბატონო, ვის ვაგინებდი? ჰო, არა, ბატონო, რავა გეკადრებათ, მე ოლიფანტე მეგონა ჩვენი, თვარა თქვენ რავა გკადრებ ამისთანა სიტყვებს. კი, ბატონო, კი მინავათი ვარ...

ბარიშნა? ბარიშნა? შე ქალო, მე ოლიფანტე ჭანჭალეიშვილი გითხარი და შენ მილიციას შემაერთე? ბოშო, ეს მილიცია რომ მაგინებიე ტყვილა, რეიზა მერე, ჩემო დაია, რეიზა! მაინც არ ვიყავ ბლაღონადეენი და ახლა თელათ გამიფუჭე პოვედენია! კაი, კაი, დედა ნუ მოგიკვდება, მომეცი ოლიფანტე.

ზრასტი, ოლიფანტე! არ ხარ ოლიფანტე! არ ხარ ოლიფანტე?! აბა, ვინ ხარ, ბატონო, ვინ? ჟენადელი? არა, ბატონო, არა, ჟენადელი რათ მინდა! მე ოლიფანტე ჭანჭალეიშვილს მინდა დაველაპარაკო. ატბოი დოურტყი, ბატონო, ატბოი.

ბარიშნა, მომაშორე ამ ჟენადელს და მომეცი ჩვენი ოლიფანტე, იწამე ღმერთი!

ოლიფანტე? ოლიფანტე! ჰა?! ოლიფანტე არა ხარ?! აბა, ვინ ეშმაკები ხარ, არ იტყვი!! ალმასკომი ხარ?! მინავათ ბატონო, მინავათ!

ბარიშნა, ბარიშნა? ე, ქალო, ნუ დამალანძღვიე ეს პატიოსანი ხალხი, გადამაფსკვენ ოლიფანტეს! კი, ბატონო, კი!

ჰა? ვინ ხარ? დიოგენი? სიდან, ბოშო? კლუბიდან? ე, ბიჭო, დიოგენ, იწამე ღმერთი, ოლიფანტე ჭანჭალეიშვილს მინდა დაველაპარაკო და ვერაფერი გავაგებიე ცენტრალის. ჩეირბინე, თუ კაცი ხარ ტელეფონის სადგურში, მაქანა მაინც ახლოსაა და შემახვეწნე ბარიშნას, რომ შემაერთოს ჭანჭალეიშვილს. კიი?! აბა, თუ ძმა ხარ, თუ! დედა, რალმა შარს არ გადამკიდა ამ ცენტრალიმ!

ჰა დავრეკო? კი, ბატონო, კი!..

ვინ ხარ ტელეფონში? ოლიფანტე! მადლობა ღმერთს! სხვა, ბიჭო, რავა ხარ ხასიათში? ჰა? რაო? რაო? ჰა? ხმა ამეიღე, შე კაცო, რას ბლიყინებ! რაიო, კლუბის პარიკმახერები რა შობიანო? ორივე ამხანაგები დამკას თამაშობენ და მუშტარი ოჩერეზში დგანო!! ხო, აწი? როცხა თამაშს მოვრჩებით მერე გაგპარაკამთო?“ იმე, მათი ნება არაა, რას იზამ! ვინაა აგი რომ გვიშლის ლაპარაკს? ე, კაცო, მაცა, იწამე ღმერთი... ბარიშნა, ბარიშნა? ვაი, ჯანაბაში წადი შენ და მამაჩემ სილიბისტროსთან! აგია საქმე? აგია ტილიფონი! თფუ!.. თავსლაფი დავასხი ამისთანა ლაპარაკს! რავა შუაზე შემაწყვეტია იმ სახლკარ მოსაფშუკავმა ვინცხა იყო! **გოგია.**

საჩილაო

წკრრ.. წკრრ.. სადგური.. სადგური.. სადგურია. შემაერთეთ მარანს, საიდან. მარნის თემის ეპოს კანტორა? ლექსო თუა მაქანე მოვიდეს ტელეფონთან. არ სცალია? ვაი დედასა! უწინ ჩემ ხმას რომ გეიგონებდა, ჩიტი ვერ მოასწრებდა მოფრენას და ეხლა „ვიდვიჟენია“ რომ გოუკეთეთ, ამიტომ არ კადრულობს კაცს. ა? ლექსო ხარ? სად იყავი ბიძია, ამდენ ხანს? ქე შემომელანძღე კაცი და რაღაი. რა ამბავია ბიჭო, მაქეთ? როგორ არის საზოგადოებრივი მუშაობის საქმე? კოოპერატივმა გაგიჩინა სინსილა? კოლია ბახტაძე თავისიანებს ატანს ფართალს? მერე გამგეობა რას შვება? ა? იმისთანა ოხერია იგიც? რას ამბობს კოლია და პარმენ მიქაძე? კუდა-ბზიკა მუშკორებს რაც აცვია, იგეც უნდა გავხადოთ, თორემ ფართალს რავა მივცემთო.

ფოსტაში რა ამბავია? საგაზეთო წერილების მობილიზაციაა გამოცხადებული? მერე და ბიჭო შენ დეგეფსო თვალები, ალმასკომი არაა მაქანე? კია, მარა არ სცალია? რას აკეთებს, ბიჭო? თავმჯდომარე ცეკვის პრიზებს არიგებს? დეიღუპე საცხა!

ნარდის სათამაშო იყო მაქანე გახსნილი და რავაა იმისი საქმე? არ მესმის! ააა? თავანზე თამაშობენ ახლა? კვერცხებში და პაპიროსებშია თამაში?

სამკითხველოში რა ამბავია? ა? ღვინის კრიზისია, თვარა ქეიფობა იქნება გამართული! ჰუ, აგაშენა ღმერთმა, თქვენთან ყოფილა ნამდვილი კულტ-რევოლიუცია. გეჩქარება? კაი, ნახვამდის. პორთფელი არ დაგრჩეს, ბიძია, მაქანე! **ბრაგუნა.**

სენაკის დაწესებულების ბიუროკრატებს მოევლინა ვეჭილი ჯანჯღლავა, რომელიც მხოლოდ საბჭოთა მაგნე ელემენტებს იცავს სასამართლოში. **რისპირელი**

— ამბობენ: კარგი ვეჭილიაო!

— კარგი რომ იყვეს, რად გინდა? მუშისა და გლეხისათვის უსარგებლოა... ის მხოლოდ შრომის დეზერტირებს იცავს.

ექ' ტაზი (ამგრეულაური, რაჭა)

ამან წაიკითხა ადგილობრივ კლუბში მიღებული კინო [illegible] როცა ეკრანზე უჩვენებდენ მეგრელებს და თათრების გრძოლას, ადგილობრივ მასწავლებლებმა, რომლებიც მთვრალები იყვენ, ასტეხეს რევოლვერებიდან სროლა [illegible] ალი.

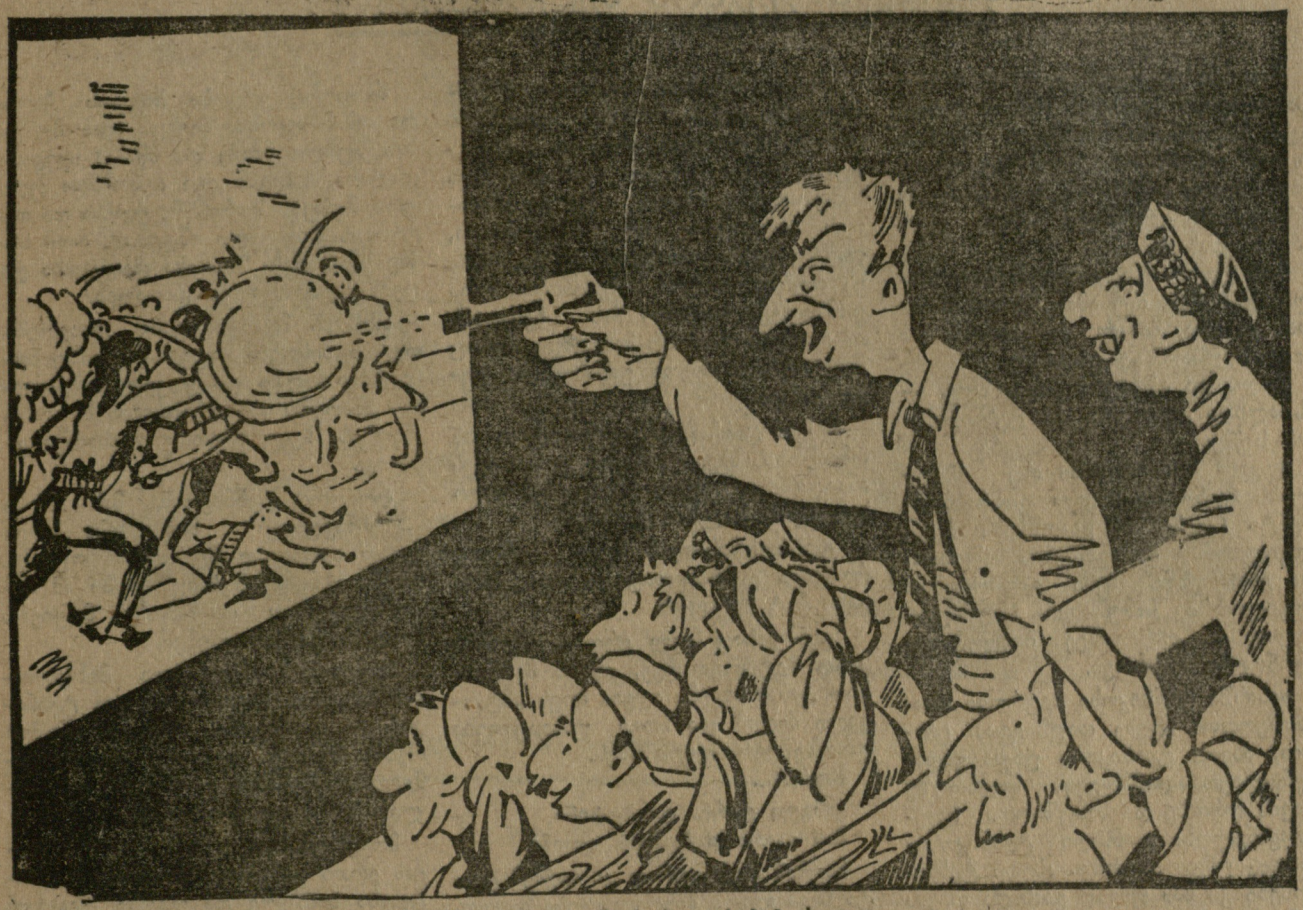

მივსცხოთ ბიჭებო!

„კონსერვი"

' გორის საკონსერვო ქარხანა, თუ არ ვსცდები, მგონი მაშინ ამუშავდა, როცა ჩვენს აფთიაქებში „ოლიუმ რიცინი" (საფალარათო) არ იშოვებოდა.

მას შემდეგ ის თავისი მოწოდების სიმაღლეზე სდგას.

მისი მსხვერპლი გავხდებოდი, რომ „სასწრაფო დახმარება" არ მოსულიყო ჩემს წასაყვანად.

ავტომობილი მიჰქროდა.

სამეანო ინსტიტუტთან გაჩერდა. გავნცვიფრდი და ინსტიქტიურად მუცელზე ხელი მოვისვი—ორსულად ხომ არა ვართქო (დახეთ, როგორი სიცხე მქონებია გოგრაში; გამავიწყდა რომ ვაჟი ვიყავ. შემდეგ ჩემს თავს გაუბრაზდი:— დღეს ქალებიც არ ორსულდებიან, თორემ კაცების ორსულობა ხომ ისტორიასაც არ ახსოვს). თურმე მე არ გამიგია ისე, ჩემთან ავტოში შემოუყვანიათ ორსული ქალი, რომელიც მიილო აღნიშნულმა საავადმყოფომ.

აქედან ავტო ორთაჭალისკენ გაექანა. ციხეს მივუახლოვდით. გულმა საცეხველივით ბაგი-ბუგი დაიწყო; შიშისგან დავრეტიანდი. რატომ მაპატიმრებენ, როდესაც ჩემს სიცოცხლეში ცუდი არაფერი ჩამიდენია-თქო. უსაფუძვლო შეიქნა ჩემი შიში, გამოიყვანეს ბინიდან ავადყოფი და ჩემთან მოათავსეს.

მოუსვით ავლაბრისკენ.

ის ყოფილ „არამიანცის" საავადმყოფოში დასტოვეს და ჩვენ გავქანდით ნაძალადევისაკენ.

მთელი ქალაქი შემომატარეს.

8 საათზე. შრომის ნაყოფიერების აწევის მიზნით თურმე ავადმყოფებს მოუყრიან თავს ქალაქის ყოველ კუთხიდან და შემდეგ ჩამოარიგებენ დანიშნულებისამებრ საავადმყოფოებში.

ყოველდღე ხდება მომვლელი ქალების ჩხუბი და აყალ-მაყალი იმის გამო, რომ (ჯერ ქალს ერთი იატაკის საწმენდი ჩოთქი და ჩვარი აქვთ. ამიტომ ისინი რიგში დგებიან და ვაი მას, ვინც ურიგოდ მოინდომებს ამ ინსტრუმენტების ხელში აღებას —ერთ ღერ თმას არ შეარჩენენ თავზე.

ცვანტი.

გ'ხმ'რე

ტარტაროზ,რად არ ნახულობ
ამ ამწვანებულ მხარესა?
ირგვლივ ნაძვნარში ჩაფლულა,
ამშვენებს არე-მარესა.
შენ თუ გაშინებს მგზავრობა,
არ დაგიჯდება ძვირია.
ჩალვადარს მისცემ რვა მანეთს
ცხენი ჰყავდეს თუ ვირია.
რომ შეუდგები პირველ გორს
(მას უწოდებენ „საბაჟოს"),
იქ ჩალვადარ ჩერდება,
საუზმით უნდა დაგბაჟოს.
დასასვენებ შემდეგ ადგილს
ეწოდება „წიფლის წყარო".
აქ ჩერდება ჩალვარდარი,
ღვინო რომ სვას როგორც წყარო.
„თხემლარაზეც" შეისვენებს,
„სომლიაზე მოგთხოვს სადილს
იმართება სადღეგრძელო,
ისრულებენ გულის წადილს.
აქ სადილში გამოგძვრება
შენ მანეთი მაინც ათი.
(ეჰ, რას იზამ? ასეთი აქვთ
ჩალვარდარებს აქ ადათი!).
პურ-წიგნაკში ორის ნაცვლად
უწერია ყველას ათი.
(ვინც აქ სურსათს ანაწილებს,
ვერ გავიგე საქმე მათი).

წიწმატი.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ტეხნიკოსი პეტროვი, წოლა უყვარს მეტრობით!

წოლისა და ძილის მეტრობით ანუ საზოგადოთ სიგრძის ზომით ზომვა ჯერ გაუგონარი ამბავია. თუმცა იციან ლაპარაკი: „ერთი მტკაველი ძილი ადგია თავზე“-ო, მაგრამ ასეთი მტკაველით გაზომილი ძილი ჯერ არავის უნახავს.

მით უფრო ძნელია მეტრობით წოლის გაზომვა, თუ ამავე დროს ძილთან კი არა, მამალ ღვიძილთან და სიფხიზლესთან გვაქვს საქმე.

წოლა და აქტიური სიფხიზლე, — ეს ალბად ტეხნიკისა და ტეხნიკოსების საქმეა.

ყოველ შემთხვევაში ასე მსჯელობს ჩვენი მცხეთელი კორესპონდენტი (კვესი). ის გვაუწყებს ჩვენ, ადგილობრივ აზნევთშენის სამუშაოთა ვითარებას. მისი გადმოცემით ადგილობრივ სამუშაოთა ხელმძღვანელად იმ თავიდანვე ითვლებოდა ტეხნიკოსი პეტროვი.

ივნისში ტეხნიკოსი პეტროვი დაავათმყოფეთა (ფეხი დაუშავდა). ცხადია, ასეთი ტეხნიკოსი უნდა გადაწერილიყო დამზღვევ სალაროზე თავის დროზე და სამუშაოთა ხელმძღვანელობა ჯანსაღი ტეხნიკოსისათვის უნდა დაეთმო. ასეთი ტეხნიკოსები კი მას უხვად გააჩნდა თავის განკარგულებაში.

მაგრამ დახეთ პეტროვის სულგრძელობას! ის განაგრძობს სამუშაოთა ხელმძღვანელობას ავადმყოფი და, როცა ეს ტეხნიკურად შეუძლებელი ხდება, მუშები სვამენ მას ტაჩკაში და ასე მიაგორ - მოაგორებენ სამუშაო ადგილებზე, როგორც ოდესმე ეგვიპტის ფარაონები დაჰყავდათ ხოლმე.

რა თქმა უნდა ტეხნიკოსი, რომელიც თავის-თავს არა ზოგავს, ავათმყოფობასაც არ უყურებს, ისე ერთგულად განაგრძობს თავის მოვალეობათა შესრულებას, უეჭველია, შრომის გმირის წოდების ღირსია.

ვინ არ იცის, რომ ჩვენი აღმშენებლობა იგივე ბრძოლაა კაპიტალისტურ სამყაროს გარემოცულობის წინააღმდეგ. ეს, თუ გნებავთ იგივე სამოქალაქო ომია, იგივე კლასობრივი ბრძოლა და ვაშა იმ მეთაურს, იმ სარდალს, რომელიც, მიუხედევად ომში დაჭრილ-დასახიჩრებისა, მაინც მხნედ განაგრძობს მისდამი რწმუნებულ მებრძო ლრაზმის (ამ შემთხვევაში მშრომელი რაზმის) ხელმძღვანელობას!.

მხოლოდ საკითხავია: ომში რომ ყოფილიყო პეტროვი და დაჭრილიყო, განაგრძობდა თუ არა ბრძოლის ველზე ყოფნას და რაზმის ხელმძღვანელობას?

არ განაგრძობდა. პეტროვი ამ შემთხვევაში დარჩა შრომის ფრონტის ერთგული იმდენად, რომ ის, დაშავებული, ტაჩკითაც კი განაგრძობდა სამუშაოებზე სვლას და ავადმყოფის სარეცელს არ ნებდებოდა, დამზღვევ სალაროზე არ ეწერებოდა, ეს თურმე იმიტომ ხდებოდა, რომ დამზღვევი სალარო მას ხელფასს იმ რაოდენობით არ მისცემდა, რასაც ფაქტიურად ასეთი გაწამაწიით ღებულობდა.

როგორც ჩანს აქ სტრატეგიას ან ომიანობის სხვა ტეხნიკას კი არ აქვს ანგარიში გაწეული, არამედ უბრალო ხელფასის მიღების ტეხნიკას.

ტეხნიკოსისათვის სულ ერთია, რომელი ტეხნიკითაც კი მოიტეხნიკებს მეტ ხელფასს.

ჩვენთვისაც სულ ერთია: ტეხნიკოსი პეტროვი დღე, იწვეს მეტრობით ,სანამ სხვებს ადგია თავს „მტკაველი ძილი“ და ზოგი უმსგავსოება დროზე ვერ შეუნიშნავს.

მაგრამ..

გამგეთ დარჩა ლოპუტინი,
მან გაართვა მუშებს ლდინი.

მაგრამ ფაქტიურად კი საქმემ ცოტა სხვა გვარი მიმართულება მიიღო.

მოგეხსენებათ, რომ „ტაჩკა“, როგორცტეხ ნიკის უკანასკნელი სიტყვა, დიდათ გამოყენებულ იქნა ტეხნიკოს პეტროვის მიერ.

მაგრამ, როგორც ჩანს, ყველაფრის გაკეთება არც „ტაჩკას“ შესძლებია.

ახლო-მახლო სამუშაოებზე ჯიდევ შესაძლებელი იყო მისი მიგორებ-მოგერება. ხოლო როცა მანძილი დაგრძელდა, მაინც საჭირო დარჩა ახალი ტეხნიკოსი, პეტროვის ფაქტიურად შემცვლელი.

მოგეხსენებათ, ისიც,, რომ სამება საზოგადოთ მოურიგებელი რამ არის ერთსა და იმავე სამუშაოზე.

ამიტომ იყო, რომ სამღვთო წერილის სამებას სამღვთო „ფუნქციები“ განაწილებული ჰქონდათ: მამა ღმერთი შობდა ძე-ღმერთს, ხოლო სული წმინდას აშობინებდა მას. სამაგიეროთ, ძე-ღმერთი არც არავის არ შობდა და არც არავის აშობინებდა, ისე ჰყავდა აყვანილი უამრავი საყვარლები, ნელ - საცხებელოვანი ქალწულების სახით.

აქ კი ტეხნიკოს პეტროვის მიერ დაობლებულ საქმეს ერთად ელირებოდენ და თავებს ატეხდენ სამნი ტეხნიკნი: გორდონი, მიხაილოვი და ლოპუტინი.

როგორც ეტყობა, ბოლოს ჭაღარა თმამ აჯობა, თუმცა ამან მუშების შუბლი მძიმე და მწარე სევდით დაღარა, რადგან იგი აღმოჩნდა უდიერი, მუშებს შორის შუღლისა და ინტრიგის მთესველი იმდენათ, რომ საქმე ერთმანეთ შორისა დარევითა და ცემა-ტყეპითაც კი დათავდა.

ამასთან მას ჭირივით ეჯავრება თურმე მისთვის გაუგებარ ენაზე მოსაუბრე ხალხი და ყოველ საშვალებას ხმარობს ასეთებისათვის მდგომარეობის ხელოვნურად გასაძნელებლად.

როგორც ტეხნიკოსს, მას ამისი „ტეხნიკურად“ მოგვარება სრულიად ადვილად შეუძლია თურმე. ჩანს, აზნეფტის სამუშაოები ამ მიმართულებით დიდსა და ნოყიერს ნიადაგს წარმოადგენენ.

მხოლოთ საინტერესოა მიხაილოვის ხვედრი. საერთო ძალით ტეხნიკოს — გორდონის თავიდან მოშორების შემდეგ, ფაქტიურ ხელმძღვანელობის შესახებ დავა უკვე გაგრძელდა მასსა და ლოპუტინს შორის.

მოგეხსენებათ, რომ ყოველს დავას ერთი და ერთი მხრისათვის მოჰყვება სიძნელე და ჯავრი. ჯავრის გადაფერვა კი მხოლოთ იქ არის შესაძლებელი, სადაც ბლომად აწყვია ბოჭკები, გუდები და კვარტები. რუს კაცს ჯერ კიდევ პუშკინის მშვენიერი ლექსით აქვს დაწინდული ეს ამბავი:

„ვიპიომ ს გორია, გდე-ჟე კრუჟკა? სერდცუ ბუდეტ ვესელეი!“

ალბათ, ამ ლექსის სიტყვები ურეკავდენ ყურში მიხაილოვს, როცა ის დავისაგან დაავადებული მახლობელ სარდაფისაკენ მიფონავდა.

მართალია, სარდაფი ახლო იყო, მაგრამ ერთხელ იქ ჩასულ მიხაილოვის ამოყვანა, შემდეგ უკვე ქვირაობით აღარ ხერხდებოდა. იკარგებოდა კაცი რაღა, ბოჭკებსა და კვარტებ შორის.

არ ვიცით, თუ ახლა სად იმყოფება ტეხნიკი მიხაილოვი, ყოველ შემთხვევაში ეს ტეხნიკური საკითხია.

მაგრამ ეს ტეხნიკური საკითხიც ხომ ტეხნიკოსის მიერ მოტეხნიკებული საკითხია, ისე როგორც თავის დროზე ხელფასის საკითხი მოატეხნიკა ტეხნიკოსმა — პეტროვმა.

ჰაზირა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

საბუდარი

ბაცილები: — წავიდეთ დეზერტირის ბაზარში: იქ სანიტკომისია არ დადის!

ჩურუქსუ

— სელამ ალეი ქუმ ისმეილ!

— ალეი ქუმ სელამ!

— ქეიფ ნასლიდურ ყარდაშ!

— ეი დურ ჩემო ასლან, მაგრამ ზოგიერთების საქმე იბრეთად არის ძიავ!

— ჭოვ! რაცხა წმენდა იყოვო, შენ ხომ არაფერი გავნეს?!

— მე ჭოვ! გადავრჩი, მაგრამ სულეიმან მენაბდე გაცოცხეს.

— როგორც გავს მწმენდავები მაგარი ბიჭები ყოფილან. სულეიმანს მაგრად ქონდა ფესვები გადგმული და საკვირველია რაფერ მეერიენ მაგას.

— მაგრად იყო, მაგრამ ვერ იქცეოდა კარგად... თუ კაბა არ გეცვა, აღმასკომში არ შეგიშვებდა; შეგიშვებდა და ყურადღებას არ მოგაგცევდა; სულ ქალებს უშვებდა. სულ იმათ ეფუსფუსებოდა. კულაკი კაცი გლეხების საქმეს რავა გააკეთებდა, ძიავ!

— მაგის გაცოცხა, ჭოვ, ძალიან სასიამოვნოა. ჩემო ისმეილ, სუდის თავმჯდომარესთან კაიკაციშვილთან და გამომძიებელ ბარამიძესთან ცოტა საქმე მაქვს და ხომ არ იცი სად იქნებიან?!

— მაგენი ჭოვ, ზარნაძის დუქანში ულუნწავდენ და ეხლაც იქინე იქნებიან... აგი ძროხა რატომ გიჭირავს ხელთ? ხომ არ უჭირს რამე!

— ამ შეჩვენებულს ბაწარი გაეწყვიტა გუშინ და ვოზოში ლობიეთ გამძღარიყო. მას შემდეგ მუცელზეა გაბერილი; მინდოდა ჩვენ ხექიმისთვის მეჩვენებია, იქნებ რაიმე საშუალება იცის მეთქი, მაგრამ ეს ჩვენი ძროხის ხექიმი თვითონ გამხდარა საექიმოთ, ისე გაბერილა ღვინით; მაგიც ზარნაძის დუქანში გაბრუეებულა.

— მშვიდობით, ასლან, ცოტა საქმე მაქვს ბანკში თუ მეავანაძეს (ძველი ხარ შენ)! უარით არ გამომისტუმრა.

— ისმეილ, სოთელში ხმები ამოიჭრა — ამ ჩვენი ეპოს გამგე რომაა გეგიძე, იმის სკამისათვის თითქოს ჩხუბი და ერთი ალიაქოთი მომხდარიყოს... მართალია?!

— ერთმანეთს თავს უთართქალებენ, მაგრამ გეგიძე მაინც მაგრადაა.

— გლეხკომის თავმჯდომარეზედაც დადის რალაც ხმები და ხომ არ იცი რაშია საქმე?!

— გაზეთიდან უთაქეს და „ცოტა“ უგუნებოდ გახდა.

— ჰეივახ! ჰეივახ! ჩემო ასლან! ულურულა, ძიავ, ულურულა.

იანო.

პორტფელი

პორთფელო, ჩემო პორთფელო
რისთვის გამაბი მახეში,
ხალხის ქონება გავფლანგე,
ყველა მაფურთხებს სახეში.
გახსოვს, პორთფელო, ვიყავ
მე როგორ განცხრომაშია;
ოხრათ გავფლანგე ფულები
ლიდიჩკას ხუმრობაშია.
მე შენი საშუალებით
ბევრი ვატყუე ქალები
ახლა ციხეში ჩაგვყარეს
და დაგვიყენეს თვალები.
ვაიმე, შენ ჩემო პორთფელ
ნაკერო ხრომის ტყავისა,
არავის არ დავაბრალებ,
მტერი ხარ ჩემი თავისა.
სანამ ვიყავი, სულ ვჭამე,
ოხრათ ვისუქე მუცელი.
ყალბ საბუთებს რომ ვადგენდი,
ბევრი ვაფუქე ფურცელი.

შ. გოდერძი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ს ი ღ ნ ა ღ შ ი

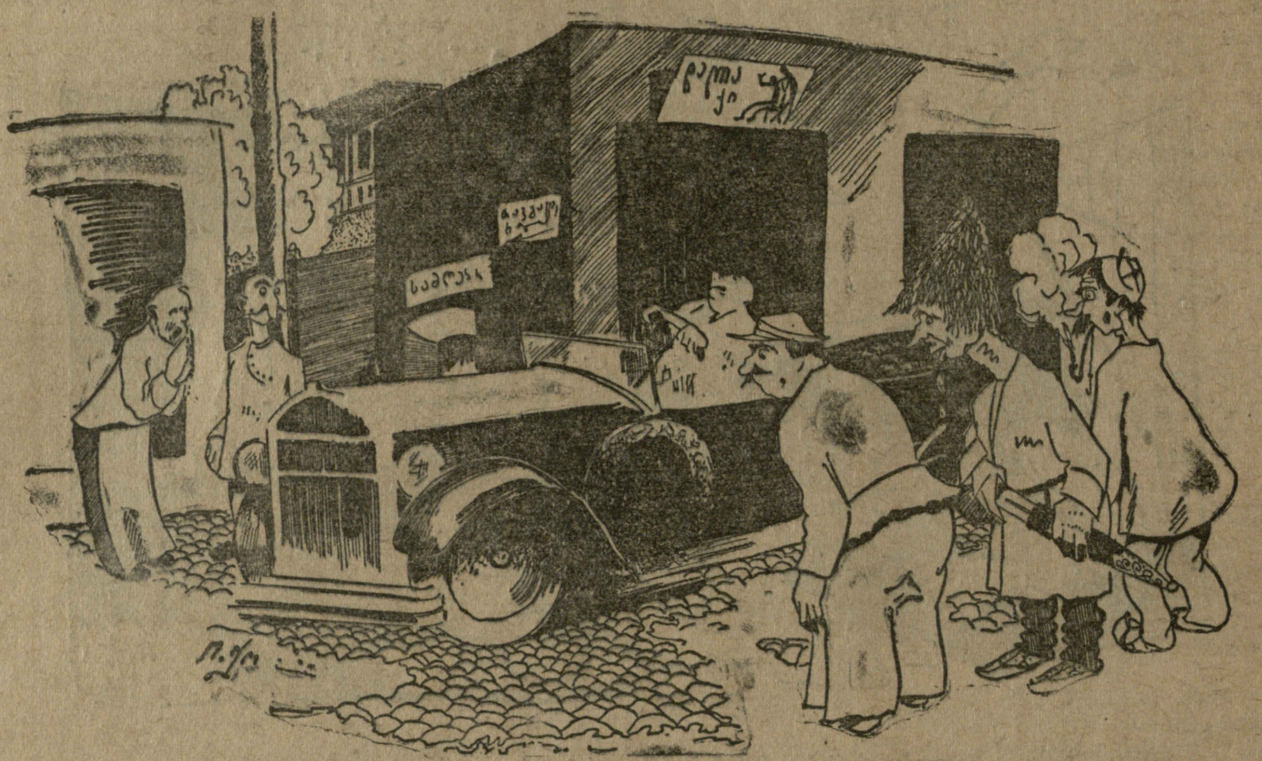

— ვა, ამით როგორ ჩქარა მიხვალ სამოთხეში!
— ჩქარა კი არა... ნუკრიანიდან ჩემმა კამეჩებმა ამოათრიეს.

ამაღლება

ნანა

ვის მოსწრია, ვის უნახავს
თემი ამისთანა..
სძინავს ყველას, სძინავს დრამწრეს...
ნანა, ნანა, ნანა!
მიჰქრის დრო და გადის წელი,
ელავს ცის კამარა,
და აქ ერთი წარმოდგენაც
არ დადგმულა, არა.
ძველ „არტისტებს" სასიკვდილოდ
ჩაეძინათ მგონი,
ვერ აღვიძებს სევერიან
და ვერც სარდიონი.
სხვა თემები წინ ისწრაფვის,
კულტურული შრომით.
(ამ სტრიქონებს ვსწერ მე ახლა)
ტარტაროზულ წყრომით.)
ამაღლება ძირს ეცემა
ასე მიდის ხანა..
სძინავს ყველას, ძინავს დრამწრეს
ნანა, ნანი-ნანა!

რადიოს გასვენება

რადიო ჩემო ძმაო!..
ვაიმე, ჩემო რადიო,
უდროოდ გარდაიცვალე,
ჩამოდგა გლოვის წამია.
კარგა ხანია, რაც შენგან
მუსიკა ჩვენ არ გვსმენია;
კულტ-კომისიამ შეგყარა,
უკურნებელი სენია.
შენს დაავიწყდა შენობა,
შენთვის არ ზრუნავს არავინ.
გადაწყდა: უნდა აგიგონ
სამგლოვიარო კარავი.
რადიო ჩემო ძმაო..
ვაიმე ჩემო რადიო;
დაეშვა გლოვის სალამი,
ჩაგიქრა განთიადიო.
მიგასვენებენ... მოსთქვამენ
(ხუმრობა ხომ არ გონია!)
კულტ-კომისია ღრიალებს,
ქვითინებს ალმასკომია.
სად არის შენი ძველი ხმა
და ღამეების ცქრიალი:
წაღმა ვით უნდა ვიფიქრო
შენი უკუღმა ტრიალი!
ვაიმე, ჩემო რადიო,
მშვიდობით, ჩემო ძმაო,
მშვიდობით აწ და მარადის.

იანო.

კონტუათი

კონტუათს ბაღი გაშენდა
ლამაზი, სიმინდიანი;
ყვავილმა ველარ იხარა,
დარგვა შეიქნა გვიანი.
სასეირნო ბილიკებსა
ირგვლივ უვლის დიდი თხრილი,
უსათუოდ ცხვირს გაიტეხ
თუ არა ხარ მეტად ფრთხილი.
წყალტუბოში წასასვლელად
არ შეწუხდეთ მომავალში;
აბაზანის მისაღებათ
ვანები გვაქვს შუაგულ ბაღში.
აგრონომსაც ვაშა ეთქმის
ჭკვა ქონია მეტად სალი;
მთლად აბანოთ რომ აქცია
უბედური ჩვენი ბაღი.
საცოდავი კლუბიც ვნახოთ
მოვიხსენოთ მისი სული,
ოთხ წელიწადს რომ შენდება,
აღარ უჩანს დასასრული.
შენ, უიღბლო ჩვენო კლუბო,
სად წავიდა შენი ფული,
სალამო რომ შარშან იყო
იმისაგან შემოსული?
რევიზიაც აღარსად სჩანს,
დაავიწყდი ყველას კლუბო,
(თურმე ბედი არ გწყალობდა),
გაგიმზადეს უკვე კუბო.
ბაღის თავში გავიხედოთ
ვინახულოთ სამკითხველო;
რკინის თავი უნდა გქონდეს
შიგ შემსვლელო,—წამკითხველო.
ბიკტორს ღვინო რომ უყვარდეს
ეს კი რა ჩვენი ბრალია,
საზოგადო ფული ნახა,
და ყოველდღე ის მთვრალია.
კლუბის ფულსა სამსხვერპლოზე
მოემატა მგონიც ისიც,
და ორივეს უკვე ძმურად
გადუხადეს პარაკლისი.

თასმანი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ცნობათა მიღება

ფოთი. **საველ გოგიას.** თქვენა გგონიათ, მარტო კაპარჭინიდან მოდიან ის კოლოები, შეყვარებულებს რომა ჰკბენენ?!. ამ იშვიათ არსებებს შეიძლება კაპარჭინაც უხვად იძლეოდეს, მაგრამ მარტო მაზედ საყვედური ჩვენ მაინც ცოცხალ უსამართლობათ გვეჩვენება. კაპარჭინა ამ შემთხვევაში უბრალო მსხვერპლი შეიქნება და, როგორც ასეთი, თანაგრძნობის ღირსიც.

რაც შეეხება კლუბს, თუ ის მარტო მოსაწყენია და არა საწყენი და საზიანო, ეგ კიდევ არაფერი. ზოგ კლუბზე ბევრად მეტი რამე გაგვიგონია.

მიუხედავად ამისა, მაინც საინტერესოა თქვენი ასეთი რჩევა-დარიგება კლუბის მისამართით:

თავი ნუ მოგაქვს ევროპის კლუბად,
მუშას რად უნდა შენი ვალისი,
მოაწყვე რამე გასართობები,
რამაც მოჰფინოს ყველას ხალისი.

ადვილი სათქმელია, რომ ასევე ადვილი შესაძლებელი იყვეს, ჩვენ არ ვიცით, მართლაც მოაქვს ფოთის კლუბს თავი ევროპის კლუბათ თუ არა. ყოველ შემთხვევაში ევროპის კლუბობა ფოთის კლუბს, რა თქმა უნდა, არ დაშვენდება. მაგრამ ვერც თუ ევროპას დაამშვენებს ისეთი კლუბი, როგორიც, თქვენის აღწერილობით, ფოთს ჰქონია, მიუხედავად იმისა, რომ „ვალსი“ ევროპაში დიდი ხალხის გამომწვევიც არისო.

ჩაქვა, ნიკორწმინდა. **„ესე შენ“-ს.** თქვენი კორესპონდენცია ასე იწყება:

ვინ არ იცის, ტარტაროზჯან,
ლადო ჯმუხაძე, ცნობილი,
ყოველი ცუდი საქმისთვის
დაბადებული—შობილი.

ჩვენ ამაზე ტუჩების წმაწვნით მოგახსენებთ, რომ ლადო ჯმუხაძეს, მიუხედავად მისი სიჯმუხისა, მაინც არ ვიცნობთ.

თუ ამასთანავე ის ლოთი, ლაზღანდარა, არშიყი და უსაქმური კაციც არის, ცხადია, არც კომკავშირში ედგომება და არც საბჭოს წევრად.

აკი გამოუძახებიათ კიდეც ქარხნიდან, როცა იქაც განუზრახავს თავისი ლოთი-ფოთობის განაგრძობა!...

აი, ყველაფერი ის, რის ამოღებაც კი შევიძელით თქვენი ლექსიდან. თვითონ ლექსს კი, სამწუხაროდ, ვერ ვათავსებთ.

თქვენა გგონიათ სარედაქციო გოდორში!?, არა, ჟურნალში.

ჩიბათი, ოზურგეთის მაზრა. **სევდიან პროლეტარს.** თქვენს ლექსს თუ მივხედავთ, სევდიანი კი არა, საკმაოდ მხიარულიც ბრძანებულხართ და შესაძლოა კიდევ მეტიც. ყოველ შემთხვევაში ამის შესახებ სხვებმა სჯონ, ჩვენ კი მოვიყვანთ მაგალითს თქვენივე ნაწერიდან::

აქ გლეხკომში შევიაროთ
სასადილოს კარებშია,
ვინახულოთ დომენტია,
შევაფურთხოთ თვალებშია“.

სევდიანი კაცი ასე ვერ მოიქცევა სევდა-ნახულობის ნიადაგზე მას ცოტა უფრომ ეტი მორიდების გამოცდილებაც ექნება მიღებული, ლექსის წერის „ნიჭსა“ და „უნართან“ ერთად.

ოზურგეთი. **ვ. ადგილობრივს.** „დანიის სახელმწიფოში ყველაფერი რიგზე არ არისო“, იციან თქმა.

მაშ, რა გასაკვირი უნდა იყვეს, რომ ოზურგეთში და ისიც ერთ ქუჩაზე, თბილისის ქუჩაზე ყველაფერი რიგზე არ იყვეს. მართალია, ბურთის თამაში კაი საქმეა, ხოლო მემთვრალეობა—ცუდი, მაგრამ მარტო ამ გარემოებით ზომვა არ შეიძლება ცხოვრებაში ყველაფრის; სხვათა შორის არც თბილისის ქუჩაზე მოძრაობის. თუ ბურთის მოთამაშეებმა ეტლით მომავალ მთვრალებს ქვები დაუშინეს, ისინი სასჯელის ღირსი ყოფილან. იქითხონ დაშავებულმა მთვრალებმა, რომელნიც სიმთვრალის გამო, ალბად, ვერ დასწევიან დამნაშავეებს.

კაი ფიზკულტურა სცოდნიათ თბილისის ქუჩაზე. პატიოსანი ქალაქის სახელს მაინც არ ახდენდეს ეს ქუჩა.

დ. ხეთა (სამეგრელო). **„ალიო“-ს.** წავიკითხეთ თქვენი კუპლეტები: „გაკულაკებული კომუნისტისა“. უნდა მოგახსენოთ, რომ უფროს სიამოვნებას ჩვენ ვერ მოგვიტანდით.

როგორ გგონიათ, რით: თქვენი კუპლეტების ფორმით ან შინაარსით? ოდნავადაც არა. მხოლოდ მათი სიმოკლით. ჩვენ და საბედნიეროთ და თქვენდა სანაქებროთ, ბევრი დრო არ დაგვიკარგავს მათ წაკითხვაზე. თუმცა უნდა ითქვას, რომ „დაკარგული“ ყველაფერი სანანელსამწუხაროა. მათ შორის, რაღა თქმა უნდა, თქვენი ლექსიც.

ხამტრედია. **„ამბერკ-ზაურ“-ს** თქვენი „გაწმენდილის სიმღერა“ რომ წავიკითხეთ და ფსევდონიმს დავხედეთ, უნებლიეთ წამოვიძახეთ:: არა, რა რიგ უხდება ამ ლექსს ფსევდონიმის ეს მეორე ნახევარი-თქვა!

და მართლაც ლექსი კი არა, ნამდვილი აურ-ზაურია თქვენი „გაწმენდილის სიმღერა“.

ს. გომი, ქუთაისის მაზრა. ა. ლ. კ. კ. უჯრედის **მდივანს.** დიახ, ჩვენ იმ თავიდანვე ვიცოდით, რომ ა. თევზაძეზე ჩვენს ჟურნალში წამოყენებული ბრალდებანი დადასტურდებოდა. ჩვენ რევოლვერის ისტორიაც ვიცოდით, რომ თევზაძემ ისინი საეჭვო ელემენტებს მიჰყიდა, ეს ჩვენთვის იმ თავითვე უეჭვო იყო. საეჭვო და სადარდელი ახლა მხოლოდ ის-ღა გვაქვს: თვითონ ეს „საეჭვო ელემენტები“ ამჟამად სადმე რომელიმე ჩვენს საბჭოთა თუ სამეურნეო დაწესებულებაში ხომ არ არიან „უეჭვოთ“ და უდარდელად მოკალათებულნი?!

და თუ არიან, ჩვენი დარდიც აი, სწორედ ამითი ორკეცდება!..

ვარ.დანახი, ანაგის **სუბუქ კავალერიას.** საოცარი საქმეა: ფსევდონიმი ასეთი მსუბუქი“ გაქვთ, ხოლო ლექსი კი ისეთი მძიმე საკითხავი აღმოჩნდა, რომ ტარტაროზმაც ვერ შესძლო მისი მონელება, აიღო და გადაუძახა სარედაქციო გოდორში.

საყულია (ქუთ. მაზრა), **ქართველ-ოღლს.** მივიღეთ თქვენი იუმორისტული ნაწარმოები: „ნიქაბაძის ცინკულიარი და ლომიძის კომისია“. რა თქმა უნდა, იუმორისტული თვით ტექსტში აარფერია, მაგრამ ტექსტს რომ მინაწერი მოსდევს, იქ კი აღმოვაჩინეთ შემდეგი სასაცილო ფრაზა: „მასალა დაბეჭდეთ „ტარტაროზის“ უახლოეს ნომერში, ხოლო ჰონორარი დაბეჭდვის შემდეგ მომაწოდეთო“.

რა თქმა უნდა, „მოწოდებას“ თავი არ ასტკივდებოდა, „დაბეჭდვას“, რომ არ ელალატნა მისთვის.

სადმე, **„სიგ-რი“-ს.** თქვენს „მიწერ-მოწერა“-ს ჩვენ უკვე აღარ ვბეჭდავთ, რადგან, სულ ერთია, იგი მაინც მიწევ-მოწევით გათავებულა.

ზესტაფონში. **„გი-ლი“-ს.** ტიტველი ქალი რომ ზესტაფონის ექიმის კაბინეტში დავაწვინოთ, ხოლო ამაზე მამაკაცებს ღია კარებიდან ვაყურებინოთ, ამით კარიკატურულ მდგომარეობაში ხომ თვითონ ჩვენ ჩავარდებით!..

ლვიძლიძმები

ეროვნული ბიბლიოთეკა

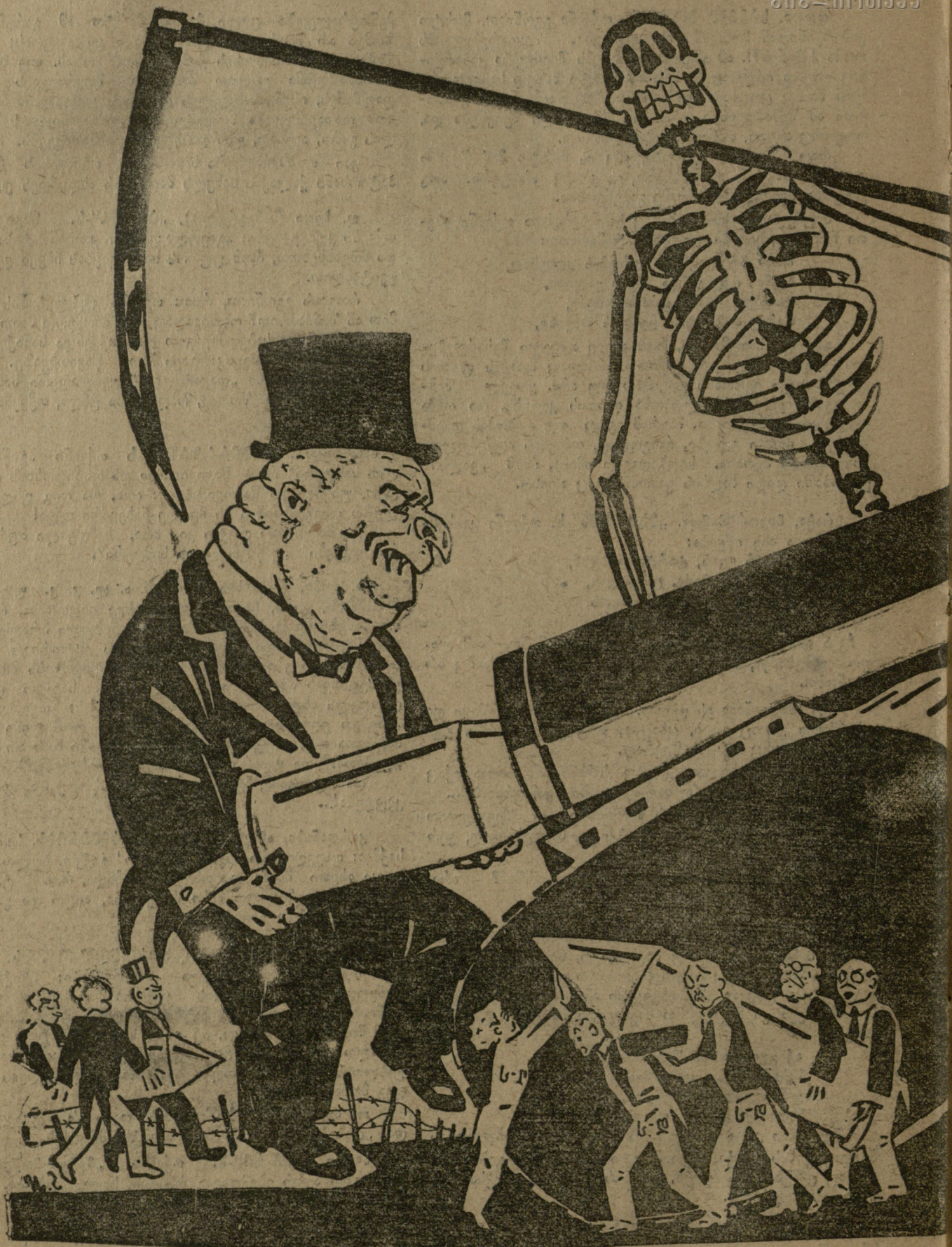

კაპიტალისტი (სოციალ-დემოკრატებს): **აბა, ყმაწვილებო, თქვენ-ბურად ყოჩაღად და ხელმარდად მომაწოდეთ ყუმბარები.**